

Wtorek, 10 marca 2009 r.

32. podkreśla znaczenie miejsca zamieszkania konsumenta dla państw członkowskich i ich możliwości skutecznej kontroli, ograniczania i nadzorowania usług hazardowych świadczonych na ich obszarze;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyjaśnienia kwestii miejsca opodatkowania działalności związanej z hazardem online;

*

* *

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Zapewnianie jakości żywności, w tym harmonizacja lub wzajemne uznawanie norm

P6_TA(2009)0098

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. na temat zapewniania jakości żywności, w tym harmonizacji lub wzajemnego uznawania norm (2008/2220(INI))

(2010/C 87 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 33 Traktatu WE,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie jakości produktów rolnych: normy jakości produktów, wymogi w zakresie produkcji rolnej, systemy jakości (COM(2008)0641 wersja ostateczna),
- uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 1998 r. w sprawie polityki na rzecz zapewnienia jakości produktów rolnych i rolno-spożywczych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z października 2008 r. w sprawie systemów certyfikacji jakości żywności,
- uwzględniając ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej (WPR),
- uwzględniając mandat Rady Europejskiej udzielony Komisji dla rokowań w sektorze rolnictwa, przedstawiony w projekcie WE obejmującym szczegóły rokowań ze Światową Organizacją Handlu dotyczących rolnictwa ze stycznia 2003 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając konferencję zorganizowaną przez Komisję w dniach 5 i 6 lutego 2007 r. w Brukseli na temat certyfikacji jakości żywności – wartości dodanej do produkcji rolnej,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (COM(2008)0040),
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0088/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 26.10.1998, s. 232.

⁽²⁾ Dokument Komisji 625/02.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że normy jakości i bezpieczeństwa żywności stosowane w Unii Europejskiej są najwyższe na świecie,
 - B. mając na uwadze, że te wysokie standardy odpowiadają wymaganiom konsumentów europejskich i są sposobem maksymalizacji wartości dodanej,
 - C. mając na uwadze, że konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem żywności, ale także jej pochodzeniem i metodami produkcji artykułów żywnościowych; mając na uwadze, że Unia Europejska w reakcji na tę sytuację wprowadziła cztery oznaczenia jakości i pochodzenia dla artykułów spożywczych, a mianowicie: chronioną nazwę pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne, gwarantowaną tradycyjną specjalność oraz pieczęć ekologiczną,
 - D. mając na uwadze, że produkty europejskie wysokiej jakości są „żywym” dziedzictwem kulturowym i kulinarnym Unii Europejskiej, a tym samym stanowią istotny element życia gospodarczego i społecznego wielu regionów UE, ponieważ umożliwiają działalność mającą, zwłaszcza na obszarach wiejskich, bezpośrednie odniesienie regionalne,
 - E. mając na uwadze, że systemy certyfikacyjne kojarzą się w świadomości konsumentów z gwarancją wyższej jakości,
 - F. mając na uwadze, że systemy jakości charakterystyczne dla Unii Europejskiej przynoszą znaczną korzyść konkurencyjną produktom UE,
 - G. mając na uwadze, że duże przedsiębiorstwa handlu detalicznego zdominowały rynek produktów żywnościowych UE i wprowadzają opłaty, dodatki referencyjne, jak również obowiązek nieuzasadnionego udziału w wydatkach na promocję, a to wszystko zmniejsza szanse małych przedsiębiorstw produkcyjnych na dotarcie do szerszej grupy odbiorców,
 - H. mając na uwadze, że możliwe jest stosowanie nowych technologii w celu wprowadzania szczegółowych informacji dotyczących pochodzenia i cech różnych produktów rolnych i spożywczych,
 - I. mając na uwadze, że podrabianie produktów naraża na szkody zarówno producentów, jak i konsumentów końcowych,
1. wyraża zadowolenie z powodu procesu refleksji zapoczątkowanego przez Komisję w zielonej księdze i wspiera jej chęć promowania jakości produktów rolnych UE, bez nakładania kosztów i dodatkowych obciążeń na producentów;
 2. podkreśla, że zapewnienie lojalnej konkurencji na rynkach produktów strategicznych, jakimi są produkty rolne i spożywcze, jest głównym celem UE i leży w jej ogólnym interesie; uważa, że istotne jest, aby istniała prawidłowa konkurencja w zakresie produktów importowanych, które ogólnie nie spełniają tych samych norm, co produkty wspólnotowe; jest zdania, że działania europejskie w dziedzinie jakości muszą również być uregulowane w ramach Światowej Organizacji Handlu w odniesieniu do produktów zagranicznych wprowadzanych na jednolity rynek europejski;
 3. uważa za konieczne usprawnienie kontroli i koordynacji pomiędzy różnymi organami w celu zapewnienia, że importowane produkty spożywcze spełniają normy UE w zakresie ochrony środowiska, bezpieczeństwa żywności i zwierząt; przyjmuje do wiadomości wnioski końcowe Rady „Rolnictwo” z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie bezpieczeństwa produktów importowanych z krajów trzecich i przestrzegania norm Wspólnoty; dostrzega jednak brak w wymienionych wnioskach końcowych zdecydowanej woli politycznej do zaostrzenia wspólnotowej kontroli w krajach trzecich;
 4. stwierdza, że nie można prowadzić polityki w zakresie jakości nie uwzględniając przyszłości wspólnej polityki rolnej oraz wyzwań, jakimi są między innymi zmiany klimatu, ochrona bioróżnorodności, zaopatrzenie w energię czy gospodarka zasobami wodnymi;
 5. uważa, że w ogólnym kontekście wysokich cen surowców środki mające na celu zwiększenie wielkości produkcji nie mogą być pretekstem do obniżenia standardów;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

6. ponownie stwierdza, że cel, jakim jest wprowadzenie maksymalnego poziomu bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego, musi również pozwolić na osiągnięcie poziomu jakości produktów, który przyniosłby znaczącą konkurencyjną korzyść producentom rolnym; stwierdza, że rolnicy muszą mieć możliwość pokrycia kosztów wynikających z wymogów UE w zakresie bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego; uważa, że w przypadkach, gdy przewaga konkurencyjna rolników jest niewystarczająca dla pokrycia kosztów powstałych wskutek wymogów UE, wspólna polityka rolna powinna odegrać istotną rolę w tym zakresie, i że musi być stosowana przez europejskich rolników w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska naturalnego w rolnictwie;

7. uważa, że europejska polityka jakości musi zostać opracowana do celów reformy wspólnej polityki rolnej po 2013 r.; jest zdania, że rolą Unii Europejskiej w ramach WPR powinno być udzielanie wsparcia, w szczególności finansowego, w celu ustanowienia norm wysokiej jakości dla europejskich produktów rolno-spożywczych; podkreśla konieczność udzielenia silniejszego wsparcia organizacjom producentów, aby w szczególności nie dyskryminować drobnych producentów;

8. zwraca uwagę, że w Międzynarodowym traktacie o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa Unia Europejska zobowiązała się do wdrożenia środków na rzecz zachowania zasobów genetycznych; wzywa Komisję do utworzenia specjalnych programów wsparcia sprzedaży, promujących stosowanie odmian roślin zagrożonych zmianami genetycznymi; podkreśla, że powinno to zwiększyć atrakcyjność uprawy przez rolników i ogrodników odmian wymienionych jako zasoby genetyczne roślin oraz utworzenia programów wspierania zbytu ras zwierząt użytkowych zagrożonych wyginieciem;

9. przypomina, że w następstwie ciągłego procesu liberalizacji światowych rynków rolnych, producenci europejscy bezpośrednio podlegają międzynarodowej konkurencji i że każdy nałożony na nich dodatkowy środek może spowodować, że znajdą się oni w sytuacji niekorzystnej z punktu widzenia konkurencyjności, ale proces ten może przynieść korzyści rolnikom UE, jeśli ich produkty znajdą się na czołowych pozycjach rynkowych i otrzymają odznaczenia z tego tytułu; przypomina również, że rolnicy Wspólnoty mogą wykorzystać wymagania konsumentów, zaopatrując ich w produkty wysokiej jakości wytwarzane na miejscu i dotrzymując surowszych norm w zakresie ochrony zwierząt i środowiska;

10. podkreśla ze szczególnym naciskiem, że sprawy niezwiązane z handlem Komisja musi negocjować w ramach Światowej Organizacji Handlu w taki sposób, aby jak najwięcej wprowadzonych wyrobów spełniało takie same wymagania, jak te nałożone na rolników w UE, tak aby jakość produktów rolnych spełniających wymogi UE w zakresie bezpieczeństwa żywności, ochrony zwierząt i środowiska zapewniała rolnikom wyraźną przewagę konkurencyjną;

11. wyraża zaniepokojenie wpływem wielkich sieci sklepów na ogólną jakość produktów spożywczych UE; wyraża zaniepokojenie również faktem, że na rynkach charakteryzujących się dużym stopniem koncentracji dystrybucji zaznacza się tendencja do ujednolicania i zmniejszania różnorodności produktów rolno-spożywczych, co prowadzi do zwiększania liczby produktów wstępnie przetworzonych kosztem produktów tradycyjnych; sugeruje, aby Komisja wzięła pod uwagę potrzebę opracowania przepisów w zakresie wprowadzonej przez niewielką liczbę europejskich wielkich sieci handlowych procedury aukcji odwrotnych, ponieważ wywiera ona zgubny wpływ na jakość produktów;

Wymagania w zakresie produkcji i normy handlowe

12. wyraża zaniepokojenie z powodu złożoności systemu norm podstawowych UE i dużej liczby przepisów, do których muszą się stosować rolnicy w Unii Europejskiej; wyraża poparcie dla uproszczenia przepisów i opowiada się za tym, aby każdy kolejny przepis oceniać zgodnie z kryteriami jego przydatności, konieczności i kryteriami proporcjonalności;

13. wzywa do dalszego upraszczania norm marketingowych poprzez uściślenie głównych kryteriów mających zastosowanie; wzywa do opracowania unijnych wytycznych w sprawie stosowania ogólnych zastrzeżonych pojęć, takich jak „zawierający małe ilości cukru”, „niskoemisyjny”, „dietetyczny” i „naturalny”, celem uniknięcia praktyk wprowadzających w błąd;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

14. wyraża zaniepokojenie faktem, że większość konsumentów UE nie ma wystarczających informacji na temat łańcucha żywnościowego, w szczególności na temat pochodzenia produktów i surowców; wyraża poparcie dla wprowadzenia obowiązku zamieszczania informacji dotyczącej miejsca wytworzenia produktów pierwotnych w formie oznakowania kraju pochodzenia, aby wyjść naprzeciw życzeniu konsumentów otrzymania dokładniejszych informacji o pochodzeniu produktu; wyraża również poparcie dla rozszerzenia tego systemu na produkty przetworzone i uważa, że w systemie tym powinno się uwzględnić pochodzenie głównych składników i surowców, wskazywać ich miejsce pochodzenia oraz miejsce ostatniego przetworzenia produktu;

15. uważa, że model australijski jest doskonałym przykładem systemu oznakowania kraju pochodzenia – w tym przypadku należy jednak uwzględnić szczególne uwarunkowania różnych sektorów produkcji w Unii Europejskiej – ponieważ wskazane są w nim różne etapy wytwarzania produktów, na przykład terminy: „wyprodukowano w” – w przypadku produktów wytworzonych ze składników pochodzenia krajowego lub wytworzonych na miejscu – lub „wytworzono w” – w przypadku produktów spożywczych poddanych znacznemu przetworzeniu w danym kraju – albo „wytworzono w... ze składników lokalnych lub importowanych”; przypomina, że inni ważni partnerzy handlowi Unii Europejskiej, jak Stany Zjednoczone lub Nowa Zelandia, również korzystają z systemów oznakowania tego samego typu;

16. uważa, że tak długo jak normy bezpieczeństwa żywności są spełniane, normy handlowe nie powinny utrudniać dostępu produktów do rynku ze względu na wygląd, kształt czy wymiary;

17. uważa, że ogólnie obowiązujący znak jakości UE, opatrzony napisem „wyprodukowano w Unii Europejskiej”, musi spowodować pozytywne wyróżnianie się produktów UE na rynku dzięki surowym normom ich produkcji;

18. uważa, że należy bardziej promować fakultatywne terminy zarezerwowane niż obowiązkowe normy handlowe; zauważa jednak, że wprowadzenie takich ujednoliconych definicji satysfakcjonujących wszystkie zainteresowane strony, z uwagi na różnice w zwyczajach żywieniowych i tradycji, może wiązać się z trudnościami, zwiększaniem się ilości informacji podawanych konsumentom czy koniecznością stworzenia systemu nadzoru weryfikującego stosowanie tych terminów;

19. wyraża poparcie dla środków mających na celu uproszczenie przepisów wspólnotowych, o ile nie wpłynie to negatywnie na te przepisy, i opowiada się za zmniejszeniem liczby dziedzin podlegających samoregulacji; uważa, że wspólne normy handlowe są niezbędne i że można je ustanowić w bardziej skuteczny sposób; uważa w związku z tym, że należy wspierać proces współregulacji oraz zwykły proces przyjmowania wspólnotowych przepisów w tej dziedzinie; zwraca się z wnioskiem o włączenie do tego procesu władz krajowych i przedstawicieli sektora spożywczego i producentów rolnych;

Systemy jakości charakterystyczne dla Unii Europejskiej

20. podkreśla, że systemy jakości żywności powinny oferować konsumentom informację oraz gwarantować autentyczność składników lokalnych oraz technik produkcji; uważa w związku z tym, że systemy takie wymagają wdrażania i wykorzystywania z zastosowaniem zwiększonej kontroli oraz systemów identyfikowalności;

21. uważa, że niezbędne jest wprowadzenie bardziej przejrzystych i powszechnie uznawanych przez konsumentów systemów oznakowania oraz że dla przejrzystości znakowania pochodzenia, zarówno w przypadku produktów UE, jak i importu z krajów trzecich, należy wskazać miejsce pochodzenia decydujących o produkcie najważniejszych dodatków pochodzenia rolnego;

22. uważa, że wyłączone stosowanie produktów oryginalnych z dopiskiem „chronione oznaczenie pochodzenia” w odniesieniu do surowca musi być zapewnione tylko wtedy, gdy jest stosowane chronione oznakowanie na etykiecie oraz w przypadku reklamy produktu przetworzonego; podkreśla, że tym sposobem uniknie się z jednej strony wprowadzania w błąd konsumentów, z drugiej zaś strony wspierany będzie popyt na produkty z chronionym oznaczeniem pochodzenia;

23. uważa za uzasadnione ustanowienie zasad stosowania terminów „górski” i „z wyspy”, ponieważ przyniosłoby to znaczące dodatkowe korzyści produktom rolnym i spożywczym z odnośnych regionów o niekorzystnym położeniu geograficznym; uważa, że w przypadku stosowania tych terminów obowiązkowe musi być podanie kraju pochodzenia;

24. stwierdza, że w związku z tym, iż dla przeciętnego konsumenta różnice między chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi nie są jasne, należałoby podjąć działania informacyjne uświadamiające konsumentom te różnice;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

25. sprzeciwia się ustanowieniu surowszych kryteriów oceny takich jak kryteria odnoszące się do możliwości eksportowych i do zrównoważenia; wskazuje, że istnieją przykłady produktów, które wprawdzie nie są eksportowane, a mimo to mają bardzo duże znaczenie dla tworzenia się lokalnej gospodarki i podtrzymywania więzi społecznych;

26. stwierdza, że oznaczenia geograficzne są ważnym europejskim dziedzictwem, które trzeba chronić, zarówno z uwagi na jego znaczącą dynamikę gospodarczą, jak również głęboko sięgające skutki społeczno-ekonomiczne dla wielu regionów UE; uważa, że oznaczenia te są gwarancją jakości, którą trzeba wspierać, a mianowicie drogą wzmocnienia zarządzania oznaczeniami geograficznymi poprzez stowarzyszenia, które złożyły takie wnioski; uważa, że oznaczenia te pomagają konsumentom rozróżnić produkty;

27. uważa za konieczne wprowadzenie jaśniejszego rozróżnienia między markami handlowymi a oznaczeniami geograficznymi oraz podjęcie działań na rzecz konkretnego stosowania przepisów Wspólnoty, które stanowią, że wprowadzenie marki handlowej, chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nie może być dokonane przez uczestników życia gospodarczego niebędących reprezentantami organizacji producenckich posiadających prawo do stosowania tych oznaczeń; uważa za niezbędne przeprowadzenie kampanii reklamowych, odpowiednio finansowanych ze środków budżetowych, celem przybliżenia konsumentom zalet tego rodzaju publicznych systemów certyfikacji;

28. uważa, że celem utrzymania jakości i dobrego imienia oznaczeń geograficznych wytwórcy produktów posiadających oznaczenie geograficzne powinni dysponować instrumentami, które umożliwiłyby im właściwe zarządzanie wielkością produkcji;

29. uważa, że w przypadku zastosowania produktu z chronionym oznaczeniem geograficznym w złożonym produkcie końcowym – przy zmianie właściwości produktu posiadającego oznaczenie geograficzne – organizacje ochrony lub właściwe organy muszą posiadać możliwość przeprowadzenia ukierunkowanej kontroli w celu zbadania, czy nie nastąpiła zbyt wielka zmiana cech produktu z oznaczeniem geograficznym;

30. wzywa do lepszej ochrony wprowadzonych nazw, zwłaszcza na określonych etapach pakowania i sprzedaży tych produktów poza obszarem ich produkcji, na których to etapach istnieje niebezpieczeństwo nadużycia danej nazwy; wzywa do zastosowania przepisu Wspólnoty, zakazującego wprowadzania oznakowań zawierających nazwy zbliżone do już wprowadzonych chronionych nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych;

31. popiera opracowanie wspólnych przepisów dla producentów wyrobów oznaczonych geograficznie celem określenia warunków dotyczących nakładów związanych z tym znakowaniem jak również w odniesieniu do ich przestrzegania przy znakowaniu wyrobów przetworzonych;

32. wyraża poparcie dla uproszczenia procedury rejestracji oznaczeń geograficznych i skrócenia terminu ich otrzymywania;

33. zwraca uwagę na fakt, że poziom ochrony oznaczeń geograficznych jest różny w poszczególnych państwach członkowskich; uważa, że konieczna jest harmonizacja ustawodawstw i procedur w tej dziedzinie ze szczególnym uwzględnieniem ochrony norm z urzędu;

34. wzywa do wzmocnienia międzynarodowego wymiaru ochrony oznaczeń geograficznych w ramach międzynarodowych negocjacji handlowych; wzywa Komisję Europejską do intensyfikacji starań o poprawę ochrony oznaczeń geograficznych w ramach negocjacji Światowej Organizacji Handlu (w rozumieniu rozszerzenia ochrony zgodnie z art. 23 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej na wszystkie produkty i utworzenia multilateralnego rejestru oznaczeń geograficznych) na płaszczyźnie politycznej, ale także w ramach rokowań o przyjęcie nowych państw do Światowej Organizacji Handlu oraz w ramach bieżących negocjacji porozumień dwustronnych;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

35. uważa, że zarówno produkty eksportowane, jak i pozostające na rynku wewnętrznym, powinny być objęte międzynarodową ochroną, która może być zróżnicowana wewnątrz UE w zależności od rzeczywistego niebezpieczeństwa nieuprawnionego stosowania produktów eksportowanych, tak, aby eksportowane produkty o wysokim poziomie zagrożenia nieuprawnionym stosowaniem podlegały ochronie w ramach Światowej Organizacji Handlu, podczas gdy w odniesieniu do produktów o niskim poziomie zagrożenia i sprzedawanych na rynku lokalnym można byłoby zaproponować procedurę uproszczoną, która, po uznaniu przez państwa członkowskie, zostanie zgłoszona do Komisji (porównywalne z obecną ochroną tymczasową) oraz będzie korzystać z ochrony wspólnotowej;

36. wskazuje na fakt, że określone oznakowania są systematycznie bezprawnie używane w krajach trzecich, co wprowadza w błąd konsumentów i naraża dobre imię produktów oryginalnych; podkreśla, że ochrona oznakowania w kraju trzecim jest procedurą niezwykle czasochłonną i w zasadzie nie do przeprowadzenia przez pojedyncze organizacje producenckie, ponieważ każdy kraj posiada własne specyficzne systemy i procedury ochrony; wzywa Komisję do podjęcia działalności doradczej i dostarczenia organizacjom producenckim niezbędnego know-how lub udzielenia prawnej pomocy przy zawieraniu porozumień z krajami trzecimi;

37. zwraca się z wnioskiem o poddanie chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych kontroli wspólnotowej i krajowej poprzez zobowiązanie państw członkowskich do działania z urzędu w przypadkach niedozwolonego używania lub naśladowania oznaczeń geograficznych; proponuje wprowadzenie odpowiedniego postanowienia do art. 13 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Rady z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾; wyraża poparcie dla uproszczenia procedur otrzymywania chronionych nazw pochodzenia i dla wprowadzenia rygorystycznej kontroli, przeprowadzanej przez każde państwo członkowskie, mającej na celu wydawanie certyfikatów na realizację całego procesu produkcji na określonym obszarze geograficznym;

38. uważa, że kontrola rynku pod kątem przestrzegania przepisów w odniesieniu do wszystkich produktów posiadających chronioną nazwę pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne oznacza wprawdzie nakłady administracyjne, ale w znacznej mierze przyczyni się do skutecznej ochrony tych produktów; wyraża poparcie dla przyznania wspólnotowej pomocy technicznej przy prowadzeniu kontroli przez państwa członkowskie w celu zapewnienia możliwie jednolitej realizacji ochrony tych produktów na obszarze UE;

39. uważa, że należy zwiększyć działalność informacyjną i popularyzującą dotyczącą tych systemów, dzięki pomocy finansowej UE, zarówno na rynku wewnętrznym, jak i w państwach trzecich; uważa, że powinno się zwiększyć udział UE we współfinansowaniu wspólnotowych programów na rzecz informowania o produktach europejskich i wspierania ich zbytu; wzywa Komisję, by w dalszym ciągu zajmowała się koncepcją chronionych oznaczeń geograficznych w krajach trzecich, a mianowicie drogą zwiększenia pomocy technicznej w powiązaniu z organizacjami producenckimi posiadającymi te oznaczenia;

40. zaleca utworzenie europejskiej instytucji ds. jakości produktów, która ściśle współpracowałaby z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności i służbami Komisji odpowiedzialnymi za ochronę jakości produktów spożywczych; instytucja ta wydawałaby również decyzje w sprawie coraz liczniejszych wniosków krajów trzecich o uznanie chronionej nazwy pochodzenia, chronionego oznaczenia geograficznego i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

41. podkreśla znaczenie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽²⁾ dla swobody wyboru konsumentów; wzywa Komisję do przedłożenia wniosku legislacyjnego w odniesieniu do obowiązku znakowania także produktów pochodzenia zwierzęcego, jak mleko, mięso i jaja, przy produkcji których zwierzęta otrzymują paszę zmodyfikowaną genetycznie;

42. wyraża poparcie dla utrzymania i uproszczenia systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności, wyraża jednak rozczarowanie w odniesieniu do stopnia skuteczności tego narzędzia, które dotychczas umożliwiło rejestrację jedynie znikomej liczby gwarantowanych tradycyjnych specjalności (zarejestrowano 20 specjalności, a 30 wniosków jest rozpatrywanych); podkreśla, że z art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 509/2006 Rady z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami⁽³⁾ należy usunąć wymieniony na drugim miejscu wykaz wpisów gwarantowanych tradycyjnych specjalności – w którym nie zastrzeżono stosowania nazwy produktu lub artykułu spożywczego wyłącznie przez producenta – ponieważ osłabia to ochronę gwarantowanych tradycyjnych specjalności; przypomina, że prawne uregulowania w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności nadal stanowią istotny instrument ochrony receptur oraz, że w przypadku spełnienia określonych warunków istnieje godny uwagi obszar rozwoju;

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 93 z 31.03.2006, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

43. uważa definicję pojęcia produktu „tradycyjnego” sformułowaną w rozporządzeniu (WE) nr 509/2006 za niewystarczającą; uważa, że związek między tradycyjnymi produktami i krajem, w którym odpowiednia tradycja jest pielęgnowana, względnie wyłączenie stosowanie tych określeń przez producentów stosujących tradycyjne receptury, podniosłoby status gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

44. uważa, że produkcja ekologiczna jest jednym z obszarów rolnictwa UE o silnym potencjale wzrostu i że programy jej promowania muszą przynieść wzrost zaufania do logo Wspólnoty; stwierdza, że mimo przyjęcia wspólnotowego rozporządzenia w tej dziedzinie, zawierającego jednolite normy, państwa członkowskie stosują procedurę certyfikacji w zróżnicowany sposób, przenosząc dowolnie kosztowne zadania kontrolne na organy kontroli lub państwo koncesjonowane przez jednostki kontrolne; zauważa, że procedura certyfikacji zmienia się w zależności od państwa członkowskiego i jest kosztowna; popiera harmonizację przepisów prawnych w zakresie górnych limitów zawartości niedozwolonych środków ochrony roślin w produktach rolnictwa ekologicznego; popiera zasadniczo projekt wprowadzenia znaku ekologicznego UE;

45. uważa za konieczne zwiększenie jednolitości typologii organizmów oraz procedur kontroli i certyfikacji produktów ekologicznych, aby konsumenci mieli poczucie bezpieczeństwa i zaufania dzięki nowemu logo UE dla produktów pochodzących z ekologicznej produkcji rolnej, gwarantującemu jednolite kryteria produkcji, kontroli i certyfikacji w całej UE i przyczyniającemu się do rozwiązywania problemów oraz większego wsparcia rynku wewnętrznego produktów ekologicznych;

46. uważa, że pojawienie się produktów nieekologicznych oznakowanych w sposób sugerujący, iż są produktami rolnictwa ekologicznego, może hamować rozwój jednolitego rynku produktów ekologicznych w UE; w związku z tym wyraża zaniepokojenie próbą rozszerzenia znaku Ecolabel na produkty żywnościowe niewytworzone zgodnie z zasadami rolnictwa ekologicznego;

47. opowiada się za obowiązkowym podawaniem informacji o kraju pochodzenia w przypadku importowanych z krajów trzecich surowych i przetworzonych produktów pochodzących z ekologicznej produkcji rolnej, niezależnie od tego, czy dla produktów ekologicznych będzie stosowane logo UE;

48. uważa, że dla lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych w UE należy:

- podawać kraj pochodzenia na produktach ekologicznych, zarówno surowych, jak i przetworzonych, importowanych z krajów trzecich, niezależnie od tego, czy dla produktów ekologicznych będzie stosowane logo UE,
- wzmocnić wiarygodność logo UE dzięki programom wspierania sprzedaży produktów ekologicznych,
- ustanowić górne limity zawartości niedozwolonych środków ochrony roślin w produktach pochodzących z rolnictwa ekologicznego,
- zbadać problem podwójnej certyfikacji, jakiej w wielu przypadkach żądają hurtownicy, ponieważ utrudnia to zapewnienie wystarczających wielkości dostaw produktów ekologicznych na rynku UE,
- znakowanie produktów nierolniczych, przywoływanych z uwagi na biologiczną metodę produkcji, musi wyraźnie różnić się od znakowania produktów rolniczych pochodzących z upraw ekologicznych;

49. wyraża zadowolenie z powodu ustanowienia w państwach członkowskich urzędów ds. produktów tradycyjnych i ekologicznych; uważa, że konieczne jest, aby w każdym państwie członkowskim istniały instytucje publiczne lub prywatne, jednomyślnie uznane przez producentów i konsumentów, odpowiedzialne za kontrolowanie krajowej produkcji artykułów ekologicznych i wysokiej jakości oraz za zapewnianie jej promocji;

50. przyznaje, że konsumenci mają coraz większe wymagania jeżeli chodzi o jakość żywności i środków żywnościowych, nie tylko w kategoriach bezpieczeństwa, ale także kwestii etycznych, takich jak równowaga środowiskowa, ochrona dobrostanu zwierząt czy technologie związane z organizmami genetycznie modyfikowanymi (OGM); wzywa Komisję do opracowania kryteriów dla inicjatyw w dziedzinie jakości, takich jak dobrowolne systemy oznaczania produktów wolnych od OGM, które zapewnią konsumentom jasny wybór;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

51. uważa, że należy wspierać przyjazne dla środowiska metody produkcji; wyraża ubolewanie z powodu braku wspólnotowych uregulowań dla produkcji zintegrowanej, umożliwiających skierowanie uwagi na wysiłki wytwórców UE poprzez odpowiednie kampanie sprzedaży i kampanie reklamowe;

Systemy certyfikacji

52. uważa unijne założenia w sprawie harmonizacji standardów za zbędne; uważa, że nie ma potrzeby tworzenia kolejnych systemów certyfikacji służących do wyróżniania żywności na poziomie wspólnotowym, ponieważ prowadziłyby to do deprecjacji już istniejących systemów i wprowadzałyby konsumentów w błąd;

53. podkreśla, że przygotowanie znaków jakościowych, łącznie z wiążącym się z tym postępowaniem, nie może powodować wzrostu kosztów administracyjnych dla producentów; wzywa w związku z tym, by w kontekście stosowania tych znaków producenci otrzymali prawo inicjatywy, natomiast ingerencje organów Wspólnoty ograniczyły się do ochrony tych znaków, aby zapewnić producentom odpowiednie wynagrodzenie ich nakładów i ochronę konsumentów przed fałszerstwami lub jakąkolwiek inną formą oszustwa;

54. podkreśla, że istniejące systemy certyfikacji, obok przestrzegania przepisów prawa dzięki ścisłemu nadzorowi, powinny gwarantować również inne istotne elementy bezpieczeństwa żywności, na przykład możliwość kontroli wstecznej; podkreśla, że uregulowania dotyczące certyfikacji powinny odzwierciedlać wymogi wspólnotowe i dlatego też potrzebne jest wsparcie ze strony państwa w zakresie kosztów ponoszonych przez rolników; opowiada się za promowaniem bardziej aktywnego współdziałania ze strony organizacji producenckich, ponieważ indywidualni rolnicy nie są w stanie stawić czoła wygórowanym przepisom certyfikacyjnym handlu;

55. zwraca uwagę, że prywatne systemy certyfikacji nie spełniają zadania, jakim jest przekazanie konsumentom informacji o właściwościach danego produktu, a stały się jedynie środkiem zyskania dostępu do rynku, zwiększają biurokratyczne nakłady ponoszone przez wytwórców i stały się dobrym interesem dla wielu przedsiębiorstw detalicznego handlu artykułami spożywczymi; uważa, że nie należy wspierać gromadzenia się tych systemów, ponieważ dla części sektora produkcji oznaczają one ograniczenie dostępu do rynku;

56. zwraca uwagę, że obecne nagromadzenie prywatnych systemów certyfikacji utrudnia pewnej części sektora dostęp do rynku i że systemy te nie przyczyniają się do lepszego informowania konsumentów o właściwościach produktów; zwraca się do Komisji o wywarcie wpływu na wzajemne uznawanie prywatnych systemów certyfikacji przez państwa członkowskie celem zahamowania przyrostu ich liczby i wykluczania jakościowych produktów z rynku; uważa za konieczne opracowanie wspólnotowych wytycznych obejmujących aspekty, których te systemy nie mogą regulować, jak np. „rewaloryzujące” pojęcia i oznaczenia, które należy określić przy pomocy obiektywnej skali i obiektywnych danych;

57. zwraca uwagę na fakt, że produkty regionalne mają duże znaczenie dla lokalnych gospodarek i społeczności, dlatego też należy się sprzeciwiać propozycjom jakiegokolwiek ograniczenia liczby rejestrowanych oznaczeń geograficznych;

58. uważa, że nie powinno się opracowywać nowych rozwiązań dla promocji produktów tradycyjnych, mogących prowadzić do deprecjacji systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

59. wzywa do zacieśnienia współpracy z Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną i do jak najszerzego wdrożenia systemów alternatywnych, na przykład HACCP (Systemu Analizy Ryzyka i Kontroli Punktów Krytycznych);

60. przypomina, w odniesieniu do wymiaru międzynarodowego, że Unia Europejska napotkała kilka problemów dotyczących konkurencyjności w stosunkach ze swoimi głównymi partnerami handlowymi; wyraża zaniepokojenie z powodu presji wywieranej przez produkty z krajów wschodzących, których poziom bezpieczeństwa i jakości różni się od poziomu europejskiego, i których kontrolowanie można poddać w wątpliwość; podkreśla w związku z tym konieczność wdrożenia koncepcji „warunkowego dostępu do rynku” zalecanej przez Parlament w wielu rezolucjach;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

61. zwraca się z wnioskiem o zawarcie jak największej ilości porozumień dwustronnych z kluczowymi rynkami oraz porozumień mających na celu walkę z podrabianiem; wzywa Komisję Europejską do podjęcia działań w celu rozwiązania problemu międzynarodowej ochrony marek oraz chronionych oznaczeń geograficznych, chronionych nazw pochodzenia i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

Inne aspekty

62. wspiera działania na rzecz jak najszerzego przedstawienia korzyści polityk Unii Europejskiej w zakresie gwarancji jakości i bezpieczeństwa żywności; wyraża ubolewanie, że obywatele nie mają swobodnego dostępu do wyczerpujących informacji na temat udziału Unii Europejskiej w działaniach w tej dziedzinie; zaleca Komisji i państwom członkowskim wzmocnienie wysiłków na rzecz upowszechniania informacji o normach jakości i bezpieczeństwa żywności obowiązujących w zakresie produktów wspólnotowych oraz wspierania tych norm;

63. podkreśla rolę, jaką może odegrać europejskie finansowanie w tej dziedzinie; uważa, że 75 % udziału Wspólnoty w programach na rzecz poprawy jakości w państwach konwergencji jest niewystarczające; zwraca jednak uwagę na zaostrzenie warunków udzielania kredytu małym producentom, w kontekście światowego kryzysu finansowego, który silnie ograniczy ich dostęp do współfinansowania;

64. uważa za konieczne wspieranie tworzenia rynków rolnych, miejsc, w których producenci rolni na własną rękę będą bezpośrednio sprzedawać produkty regionalne i sezonowe, ponieważ gwarantuje to uczciwe ceny i wysoką jakość produktów, wzmacnia powiązanie produktu z obszarem uprawy i zwraca uwagę konsumentów na świadomy wybór dokonywany według aspektów jakościowych; uważa, że państwa członkowskie powinny promować tworzenie punktów sprzedaży, w których producenci mogą bezpośrednio oferować swoje wyroby konsumentom;

65. wzywa do stworzenia programów wsparcia sprzedaży dla lokalnych rynków w celu promowania lokalnych i regionalnych inicjatyw w zakresie przetwórstwa i zbytu; uważa, że może to odbyć się przykładowo na drodze tworzenia wspólnot producenckich, które zwiększają tworzenie wartości dodanej na obszarach wiejskich i które, poprzez unikanie długich tras transportowych, dają dobry przykład w walce ze zmianami klimatycznymi;

*

* *

66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji za rok 2006 i 2007

P6_TA(2009)0099

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie sprawozdań Komisji dotyczącego polityki konkurencji za rok 2006 i 2007 (2008/2243(INI))

(2010/C 87 E/10)

Parlament Europejski,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji na temat polityki konkurencji za rok 2006 z dnia 25 czerwca 2007 r. (COM(2007)0358) oraz sprawozdanie na temat polityki konkurencji za rok 2007 z dnia 16 czerwca 2008 r. (COM(2008)0368),

— uwzględniając sporządzony przez Komisję plan działań w zakresie pomocy państwa - gorzej i lepiej ukierunkowana pomoc państwa: mapa drogowa reformy pomocy państwa na lata 2005-2009 (COM(2005)0107) z dnia 7 czerwca 2005 r.,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie reformy pomocy państwa na lata 2005-2009 ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 97.